Ч. 268. Неділя 11 грудня (28 падолиста) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цїлий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на черть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на черть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Ситуация в парляментї. — Конфлїкт Австро-Угорщини з Туреччиною.— Відносини в Росиї.— З поля війни).

Комісия буджетова держить в своїх руках конець теперішної сесиї і від неї зависить, як сесия скінчить ся. Підчас дискусиї в сїй комісиї зазначили вже поодинокі проводирі свої становища, а віденьскі ґазети підносять, що найбільшу вагу мала заява проводиря німецкої партиї народної пос. Дершати, а відтак репрезентанта ческої консервативної більшої посілости ґр. Пальфі'го. Дершата заявив, що німецка партия народна буде голосувати против рефондованя позиций 69 мілїонів корон і готова згодити ся лиш на предложене жадаюче $15^1/_2$ мілїона. Ґр. Пальфі заявив, що і его партия також не згодить ся на таку форму рефондованя, як того жадає предложене правительства і зажадає подрібного виказу, як думає правительство ужити призначену на запомоги суму. — Пос. ґр. Старжиньский заявив, що Поляки будуть голосувати за рефондованем цїлої суми 69 мілїонів, щоби правительство могло заспокоїти вірителїв без нарушеня стану касового. — Пос. Романчук заявив, що він і его партия будуть голосувати за ухваленем виданя ренти лиш на покрите 15 мілїонів, а против виданя ренти в сумі 69 мілїонів корон. Вчера вечером мала відбути ся над сею справою спецїяльна дискусия; успіх еї однак в сїй хвили, коли се пишемо, ще не звістний. Кажуть лиш, що мали бути залагоджені параґрафи 1 до 5, а параґраф 6, в котрім бесїда про суму 69 мілїонів, мав бути відложений аж до засїданяві второк.

Причина висилки австро-угорскої ескадри на турецкі води есть слїдуюча: В Скодарі, в Альбанії над Скодарским озером, по котрім ходять пароходи, турецкі урядники митові і жандарми (чей же не тоті, що їх зреформувала Австро-Угорщина! а може?) сперли насильно австро угорску почту і не пустили еї.— (А треба знати, що Австро-Угорщина має в Туреччинї свою власну почту, удержувану власним коштом). Австро-угорский амбасадор в Константинополи бар. Каліс зажадав від дня 5 с. м. сатисфакциї до трох днів і укараня директора мит і шефа жандармів. Реченець минув оногди в ночи, а ескадра одержала приказ відплисти на турецкі води. Не треба здаєсь і доказувати, що тота висилка австро-угорскої ескадри рівнає ся вистрілови слїпим набоєм.

Справдї дивні річи діють ся в Росиї! Ще до недавна нїхто би не важив ся був виступити против наймогутнїйшого чоловіка в цїлій Росиї, могутнїйшого як сам цар, против оберпрокуратора найсьв. синода, того сьвітского чоловіка, що тряс доси цїлою православною церквою в Росиї а перед котрого могучостию дрожали навіть владики, против Побєдоносцева, про котрого з давен давна склалась в Росиї приповідка: Для царя: „Побєдоносцев“; для народа: „Бєдоносцев“; для поліциї: „Доносцев“ а для себе „Носцев“. Народний дотеп знаменито схарактеризував того чоловіка а сими днями ще основнїйше виказав его характер сьвященик Григорий Петров, умістивши в „Русс. Слові“ статю, описуючу чоловіка без наведеня его імени. Цїла однак Росия здогадалась від разу, що то бесїда про Побєдоносцева і люди розривали між себе ґазету а другі часописи передруковували ту статю. Видко, що в Росиї таки поправдї повіяло духом свободи, коли таку статю можна було публично друкувати без обави, що „адмінїстративним порядком“ треба буде відбути подорож до північного бігуна і там жити між білими медведями, або повандрувати на Сахалїн межи иншого рода дич. Ось для приміру частинка статї о. Петрова, котрий так каже:

...Менї показували того як перґамін старика і розповідали основно про его особу і ді-

ВОВКИ.

(З нїмецкого — Кароля Павлї).

(Конець).

— Ого, тепер буде цікава річ — перебив Віденець оповідачеви і поглянув визиваючо на Бельґійця. — І що ж ви тепер зробили, Подішев?

— Сани не задержали ся — говорив Росиянин дальше. — В розгонї, як були, полетїли ще якийсь кусник наперед, скрутили ся на ліво і як стріла зсунули ся із стрімкого горбка в долину. Між там роздумував я, чи маю підлому візникови всадити набій шроту в голову, чи може лїпше самого себе застрілити, коли нараз несподївана пригода перешкодила менї виконати оба ті наміри. Именно сани перевернули ся на долинї і то так нагле і сильно, що копаницї сторчали в гору, а я дістав ся на сам спід; кожухи коци, сїно і сани накрили мене. То всьо стало ся так скоро, що я ледве міг зібрати гадки, лише одно чувство заволоділо мною, а то, що я тепер без сумнїву пропав. Бо при хитрости і проворности вовків було для них легкою річию сани відвернути, або мене зпід них випорпати. І я навіть не міг боронити ся, бо падаючи з саний згубив я рушницю і набої, а до того лежав я так притиснений, що не міг навіть рушити ся. Мене ждала страшна смерть, так бодай менї видавало ся. Принайменше було хоч одно щасте, що я не потребував довго ждати на виповнене мого страшного побоюваня, бо ледве я трохи здав собі справу з мого положеня, коли вже вовки зі скаженим витєм кинули ся на сани. Скакали на них, перескакували їх, гризли копаницї і боки, розпорпували снїг з усїх сторін і я чув, як їх кігтї дотикали моєї одежи. Они продерли полукішок саний і всували свої кінчасті писки крізь дїри. Хоч би я був мав яку надію, то тепер она мусїла пропасти. Я замкнув очи і ждав, що в найблизшій хвили хижі зьвірі мене розірвуть.

Нараз роздає ся: трах — тарах — стріли, спершу поодинокі, відтак цїлі сальви! Кулї бють довкола мене, в снїг, в сани, одна навіть шарнула мене по запятку. Чи хотять мене уратувати перед вовками, аби мене застрілити? Ну, лїпше було би то на всякий спосіб.

Скажене вите вовків переміняє ся в зойкіт болю і тревоги. Чую, як юрба розбігає ся і як всьо, що не убите або ранене, утїкає. Все ще роздають ся зойки болю і вистріли, але кулї не падуть вже коло мене, вкінци пальба перестає і я чую людскі голоси. Кричу, нїхто на те не зважає. Пробую підняти ся, спершу не удає ся, але вкінци все таки видобуваю ся зпід саний.

Моя поява викликала велике зачудоване між моїми спасителями. Нїхто не надїяв ся, що під саньми лежить чоловік. Тепер пізнав я і моїх спасителїв. То були вояки, стрільцї, що були відкомандовані на вовчі лови. Офіцир, що ними доводив, сказав менї, що бачив, як візник утїкав з кіньми і гадав, що лиш він їхав саньми, тому велїв не вагуючись стріляти до вовків, коли они окружали сани. Коли б він був мав причуте, що я лежу під саньми, був би очивидно видав инший розпорядок. Зложив менї желаня задля мого виратуваня, бо то таки дїйстне чудо, що мене на поцїлила нїяка куля, лише що я два рази в якийсь дивний спосіб уникнув певної смерти.

Я запросив офіцира, аби закватирував ся з своїми людьми у мене в дворі, на що він радо пристав і за кілька днів очистив цїлковито цїлу околицю від небезпечних хижаків. Мусите знати, що в Росиї кождої зими висилають вояків стрільцїв на лови на вовки. — Так панове, то моя третя істория з вовками. Надію ся, що сим разом не розчарував я вашого ожиданя.

Ми всї сидїли якийсь час мовчки, вкінци спитав Бельґієць:

— А що-ж стало ся з Іваном, візником?

— Ще заки я прибув з вояками до двора, убив его власний отець топором, за те, що він труслиѕо покинув сина свого пана в такій небезпечности і видав его на поталу вовків. В Росиї в таких річах не знають жарту. Кождий говорив, що старий добре зробив і кождий отець би то само зробив, але то своєю дорогою не охоронило того чоловіка і він мусїв пійти на три роки на Сибір.

В тій хвили отворили ся двері і в них появив ся наш угорский візник. Одною рукою держав широко отворені двері, другою показував на двір на снїгом вкриту рівнину. Буря трохи втихомирила ся, блискучий снїг розяснював зимову ніч, декуди яснїла на небі звізда.

яльність. О нім говорили: Він хоче служити ділу церкви а убивае Бога в чоловіці; ніби то в імя Христа, Бога любови, ділае руками оскверненими кровю. Я раз зійшов ся з ним на дорозі і глянув ему в очи, котрими він на мене подивив ся. Страшні очи! Не дай Боже нікому мати такі очи: злобна погорда для всего і глубока, глубока журба. Я розпитував про него людий, що его добре знають. Хочете може знати, що мені один із найвірнійших его слуг сказав про того старика? Він сказав:

Той страшний старий, то найбільший нігіліст на сьвіті, коли за нігіліста уважано того, котрий нічого не признае. Він не відкидае просто лиш сей або той устрій, систему, деякі прояви житя; він відкидае цілого чоловіка; він не признае того, що суть, що можуть бути люди. Не знаю навіть, чи він в своім внутрі не вирік ся й Бога. На всякий случай він в дусі сьв. Письма найбільший грішник. А ви знаете, як там сказано: Всякий гріх простить ся, лиш не простить ся гріх против сьв. Духа. А сей чоловік якраз цілою своею діяльностию допускае ся безнастанно того смертельного гріха, бо він допускае ся хули сьв. Духа в чоловіці, він відкидае і придушуе подобе Боже в чоловіці. Він есть дійстним в буквальнім значіню душегубом".

Оттакої характеристики діждав ся публично та ще й від сьвященика всемогучий доси Побідоносцев в пору, коли остерігав царя перед новими порядками!

Кореспондент Бюра Райтера при японьскій армії під Порт Артуром подае слідуючий наглядний опис „горба 203 метрів". Вигляд того горба, — каже він — есть просто страшний. Боки горба завалені румовищем відорваним ґранатами. В довгім на 100 кроків в рові знайдено 200 ранених і убитих Росиян лежачих всуміш. Трупи були страшно покалічені від вибуху ручних ґранатів.

Новинки.

Львів дня 10-го грудня 1904.

— **Вибори до Ради повітової** в заліщицкім повіті назначило ц. к. Намістництво: з сільских громад на день 24 січня, з міст на 25 січня, з круга найвисше оподаткованих на 26 січня, а з більшої посілости на 27 січня.

— **Для архітектів.** О. Володимир Кальба, парох в Соколівці, золочівского повіта, оповіщуе за посередництвом „Союза студентів архітектури у Львові" конкурс на будову руской церкви. Призначуе ся дві нагороди: перша в квоті 200 К, друга 100 К, котрі будуть признані проектам найліпшим з надісланих. Речинець присиланя праць минае з днем 10 марця 1905 року. Потрібні услівя конкурсу висилае і всяких пояснень уділяе: „Союз студентів архітектури", Львів, Політехніка.

— **Нове поле праці для женщин.** Краевий Виділ постановив припускати женщини на рівні з мужчинами до кваліфікацийного іспиту на громадских урядників, а іменно на секретарки, касиерки і контрольорки, однак під тим лише услівем, що викажуть ся кваліфікациями приписаними постановами закона з 1898 р. т. е. що суть австрийскими горожанами, знають краеві мови, поводять ся бездоганно і мають відповідний степень образованя. До іспиту вимагае ся укінченя VIII кл. виділової школи. Іспит відбувае ся в краевім Виділі, куди треба вносити подане, заосмотрені в метрику хресту, шкільні сьвідоцтва, сьвідоцтво моральности, а евентуально сьвідоцтво дотеперішного занятя. На посаду секретарки потрібне знане краевого і громадского закона; на посаду касиерки або контрольорки знане рахунковости і книговодства, укладаня буджету та інвентаря і знане основних краевих законів.

— **Убийство на концерті.** З Градця доносять: В тутешній промисловій гали відбував ся оногди т. зв. проходовий концерт при співучасти тисячів публики. Нараз перетиснув ся крізь товпу якийсь молодий чоловік і станувши коло одної молодої женщини, вистрілив до неї з револьвера, кладучи еї на місци трупом. Мати убитої кинула ся на убийника, але в тій хвили упала непритомна на землю. Убийника зловлено. Єсть то бувший поручник, на імя Кушель. Єго жертва зове ся Леонтина Травнвізер. Кушель застрілцв еї із заздрости, бо відкинула его просьбу о руку.

— **Холєра в Росиї.** За час від 23 до 29 падолиста с. р. оголосило росийске правительство такий комунікат про стан холєри: В Кавказі холєра (в порівнаню з попереднім тиждием) окріпла; так само в ґубернії самарскій, де захорувало на неї 162 осіб. В саратовскій ґубернії занедужало 40 осіб, а умерло 19. В Астрахані було 6 випадків холєри. Дня 24 падолиста вибухла ся пошесть також в Ташкенті і до 29-го запало на неї 22 осіб.

— **Арештоване дефраванта.** До слідчої вязниці краевого суду карного в Кракові відставлено оногди поборця податкового уряду в Радлові, Сем. Ковальчука, під закидом спроневіреня скарбових гроший. О скілько справджено доси, спроневірена квота виносить 7260 К.

— **Самоубийство під колесами поїзду.** З Жовкви доносять: Недалеко тутешної зелізничої стациї переїхав оногди особовий поїзд зарібника М Трусіля і убив его на місци. При трупі найдено листи, з котрих виходить, що Трусіль допустив ся самоубийства.

— **Самоубийство двох братів.** З Петербурга доносянь, що оногди допустили ся там самоубийства два братя Попови, робітники в одній з фабрик сукна. Причиною самоубийства мало бути, що Попови довідали ся, що їх підозрівають о політичну аґітацию і бояли ся, аби їх не арештовано.

— **Траґічний конець посла Сівтона.** Посол Сівтон, звістний з галабурди, яку виправив у французкім парляменті, зневаживши чинно міністра війни Андре'а, погиб траґічною смертию. Іменно оногди найдено его у власній комнаті удушеного

Мовчки гляділи ми з напруженем на старого, що стояв перед нами як статуя.

— Чуете? — спитав показуючи на безмежну рівнину.

Ми здержали віддих, але того не треба було, бо майже в тій самій хвили почули здалека страшне, протяжне, жалібно грізне вите. Деякі зірвали ся і побігли до дверий, другі сиділи, між ними Подішев. Він цілий поблід.

— Не можу того слухати, не можу! — крикнув. — Замкніть двері!

Двері заперто і візник приступив до стола.

— Ну — спитав — чи добре я зробив, що не хотів їхати?

З надвору донесло ся знов страшне вите, сим разом близше, грізнійше і голоснійше.

Ми всі притакнули головами на слова старого.

Досьвід доктора Ґалля.

(З німецкого — **Фел. Ліллі.**)

У вересни 1807 року виїхав доктор Франц Йосиф Ґаль до Парижа, аби там осісти як лікар, а рівночасно аби там спільно з своїм приятелем і горячим прихильником доктором Каспаром Шпурцгаймом ділати в справі розширеня і наукового основаня френольоґії або науки о людскім черепі.

Френольоґічна система Ґалля полягала в тім, що він з ріжнородної будови людского черепа заключав о душевних прикметах і вдачи чоловіка. При помочи публичних відчитів пробовав він вже не без успіху розширяти нову науку і найшов між лікарями, а ще більше між нелікарями в образованих кругах досить велике число горячих приклонників.

Оба німецкі лікарі наймили хороший дім в Фобур Сен Жермен, тихій богатій дільници столиці і придбали собі вскорі великий розголос так як спосібні лікарі, як також своїми займавими відчитами і незвичайними досьвідами на поли френольоґії. Они зуміли при помочи падкої на всякі сензациї і новини парискої праси зробити френольоґію свого рода модною річию не лише у учених, але й у богатих і знатних людий, хоч не хибувало також противників, сумніваючих ся і недовіряючих сьміхунів.

В Фобур Сен Жермен мешкала також ґрафиня Мартенвіль з своею хорошою девятьнайцятьлітною внучкою Гортензиею де Кулянж, сиротою, котрої отець як полковник упав у війні, а мати з жалю за ним померла Стара ґрафиня приймила славного доктора Ґалля на домашного лікаря. Она належала до найбільше віруючих приклонниць его френольоґічної системи, котра видавалась їй так надзвичайно розумною, що постановила зробити з неї ужиток в однім важнім случаю.

Одного дня веліла попросити до себе доктора Ґалля і перевела з ним при замкнених дверех довірочну нараду.

— В найблизшім часі устрою малу вечірну забаву, пане доктор — сказала ґрафиня. — Мені було би дуже мило, коли би ви були так добрі і взяли в ній участь. Надію ся, що приймете запрошене?

— Дуже радо, ласкава пані — відповів німецкий лікар.

— Буде лиш небогато гостий, між ними кількох з моїх свояків з провінциї, які не чули ще ваших відчитів і не знають ваших досьвідів — говорила ґрафиня Мартенвіль дальше. — Їм буде дуже мило пізнати славного ученого і певне дуже тішились би, коли б ви дали прібку вашого френольоґічного знаня.

— Дякую вам вже наперед, пане доктор. Дійстно від того більше зависить ніж ви здогадуете ся, а іменно дотикае то будучої судьби Гортензиї.

— Прошу, поясніть мені то близше — попросив доктор Ґаль.

— Як знаете, я сьвідома приклонниця вашої науки і твердо пересьвідчена, що з будови черепа можна пізнати прикмети і вдачу чоловіка. Отже я хотіла би з того скористати. Іменно будуть на вечерку у мене два молодці, котрі старають ся о Гортензию і на котрих я поважно числю. Один то шляхтич Віктор де Монфор, другий то віцеґраф Анрі де Буваль; оба они далекі свояки мої і Гортензиї. Отже розходилось би о то, аби при помочи френольоґії пізнати, котрому з обох молодих людий було би пораднійше віддати руку дівчини.

— Але чутливе серце вашої внучки чей найпевнійше і найліпше то спізнае.

— Іменно о тім сумніваю ся і тим журю ся. Гортензия рішучо есть за шляхтичем, але я воліла би безусловно віцеґрафа.

— Може тому, що той богатійший і з материяльного взгляду то супруже було би корыстнійше?

— Ні. Гроші тут мало значать. Оба не богато мають з колишних богатств. Найбільша часть пропала ще за часів страшної революциї. Але я маю ліпше понятє про характер віцеґрафа Анрі'ого як про Віктора. Він спокійнійший, статочнійший і розумнійший.

— Чи він офіцир?

— Так, есть поручником при драґонах і дуже спосібний у войскових справах та любить ту службу. З часом доведе певне до чогось високого.

— А той другий? Чи також офіцир?

— Ні, той жие бездільно з дня на день, або коли що робить, то хиба не може тим похвалити ся — сказала зітхаючи стара ґрафиня.

— Ну, молодим паничам треба трохи дарувати — замітив доктор Ґаль.

— О, ті пани мають очивидно до того претенсию. Перед революциею було ще гірше як тепер. Але я не люблю того. Віктор де Монфор хотів би вступити до диплёматичної служби і старае ся о то, так бодай говорить. Але здаеть ся, що поважно о тім не думае.

— Коли я вас добре розумію, ласкава пані, то ви бажаете, аби я розслідив черепи обох тих людий?

— Так, того би я бажала. Очивидно в спосіб цілком не впадаючий в очи, як то вже

газом. Всї познаки вказували на то, що Сівтон відобрав собі сам житє.

— **Борба з алькогольом** в Скандинавії ведена від кількадесять літ приносить наглядні успіхи. Коли в 1829 р. припадало пересїчно 46 лїтрів алькоголю річно на кождого мешканця Скандинавії, то нинї припадає лише 6 лїтрів алькоголю на одну особу в Швеції, а $2^{1}/_{2}$ лїтрів в Норвеґії. До товариств тверезости в Швеції належить 320.000 душ (7%), а в Норвеґії 700.000 душ (10%), однак в дійстности далеко більше Скандинавців не уживає алькоголю.

— **Найгорячійша місцевість.** Найвисша температура на кулї земній панує на острові Баґраін. Середна температура виносить там через цїлий рік 29° тепла. В липни, серпни і вересни крім тамошних сталих мешканців нїхто на сїм острові не може витримати. О півночи тепломір показує тодї 30° тепла, о годинї 7 рано 33°, а о 3 по полудни 48°.

— **Затьмінє сонця.** Найблизше повне затьмінє сонця припадає на день 30 серпня 1905 року і буде видне в північній Америцї, а по части в полудневій Европі і в північній Африцї. В кругах астрономів заходять ся живо около переведеня точних обсервацій сего явища природи. З Америки виїдуть в тій цїли три виправи, одна до Лябрадору, друга до Ішпанії, а третя до Єгипту. Астрономічне товариство француске вишле своїх звіздарів до Альжиру і Тунісу. Ішпаньский полковник Вівес і Віх буде оглядати затьмінє сонця з бальона, аби ствердити, о скілько впливають хмари на ясність і затемнене совїшної корони.

— **В своїй хатї своя правда і сила і воля!** Родимцї! І опять ми соколи галицкої Руси просимо Вас, любі Родимцї, о поміч в нашім розпочатім дїлї. Наші відозви до складаня жертв на будову Сокільні прогомонїли без великого успіху. Але ми пукаємо в третє до Вас. Поможіть нам здвигнути Сокільню! поможіть нам довершити сей храм, а станесь він певно осередком орґанїзациї і народної служби. Про средства до здвигненя сокільскої сьвятинї Ви чуєте Родимцї що дня: се 10-короновї позички та льоси фантової льотериї. І вічно будуть ждати Вас ті самі поклики від Соколів: Набувайте позички! а Ви наші рускі Красавицї не забувайте про нашу фантову льотерию! Найже сей поклик не остане без успіху і нехай лепти Ваші вибудують дім не для нас а для Вас, бо ми нїчо инше як служба Ваша. Гаразд! — Старшина Тов-а ґімн. „Сокіл“ у Львові.

Господарство, промисл і торговля

— **Цїна збіжа у Львові дня 9-го грудня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·80 до 9·—; жито н. 6·75 до 6·90; овес 6·75 до 7·—; ячмінь пашний 6·50 до 6·80; ячмінь броварний 7·25 до 7·40; ріпак 10·25 до 10·50; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·50; вика 6·80 до 7·—; бобик 6·50 до 6·75; гречка 7·50 до 8·—; кукурудза нова 8·60 до 8·75; хміль за 56 кільо 230·— до 240·—; конюшина червона 65·— до 80·—; конюшина біла 55·— до 60·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Ґеделе 10 грудня. Є. Вел. Цїсар виїхав нинї о год. пів до 5 до Відня.

Відень 10 грудня. Нинїшна „Wiener Ztg.“ оголосила відрочене Ради державної з днем 9 с. м.

Відень 10 грудня. Комісия буджетова відмовила 29 голосами против 14 жаданої правительством ренти амортизацийної в сумі 69 мілїонів, а признала 15·5 мілїонів на фонд рефондацийний. Президент мінїстрів др. Кербер заявив тодї, що правительство мусить на жаль відложити справу запомогову до догіднїйшої хвилї, в котрій добачить можність порішеня головної полїтичної справи. Тодї правительство безпроволочно приступить до постанов, які буде уважати за відповідні.

Льондон 10 грудня. Цар надіслав подарунки для офіцирів і залоги анґлїйского кораблю „Тальбот“ за поміч, дану Росиянам по затопленю кораблїв „Варяґ“ і „Кореєць“. Рівночасно прислав цар 500 фунтів штерлїнґів на перший фонд анґлїйскої маринарки.

Сараєво 10 грудня. Страшна буря зі зливою лютила ся вчера в цїлій Боснї. Коло Острожаца на отвертім поли витрутив вихор три послїдні ваґони їдучого з Мостару поїзду з шин та перевернув віз почтовий і ваґон особовий. Гальмівник згинув на місци, а один з подорожних єсть ранений.

Петербург 10 грудня. Оголошено приказ мінїстерства маринарки засуджуючий капітана Кледа, одного з участників в подіях коло Гиль на Північнім мори, на 15 днів арешту за статї, які він оголосив в „Нов. Времени“, а які були звернені з тяжкими закидами против мінїстерства маринарки.

Токіо 10 грудня. (Урядово). Командант висадженних на беріг батерий корабельних доносить 8 грудня вечером: На „Палладі“ займило ся; корабель перехилив ся дуже сильно на сторону передного покладу, так, що передний конець занурив ся у воду. В „Ґіляка“ попілило 11 ґранатів. О год. пів до 12 в полудне почав „Баян“ горіти і ще до чверть на пяту по полудни видко було на нїм огонь. Корабель до закладаня мін „Амур“ поцїлений 14 ґранатами занурив ся передною стороною глубоко у воду. Богато японьских куль досягало аж до табору і ряду будинків недалеко Пеюшану і арсеналу.

дасть ся зробити, коли ви будете в товаристві і заведете розмову на вашу займаву науку. Оба молоді люди дадуть собі з приємностию оглянути голови, а ви скажете їм тодї, що будете уважати за відповідне, а менї відтак скажете в тайнї довірочно цїлу правду, хоч би она не знати як страшна була. Тодї я собі всьо зріло розважу і поговорю поважно з Гортензиєю. Так, надію ся, буде можливо зарадити ще завчасу нещастю, коли би яке грозило моїй недосьвідній внучцї.

Доктор Ґаль признав, що та гадка ґрафинї дуже розумна. Кивнув головою на знак згоди і встаючи сказав:

— Стане ся всьо так, як бажаєте. Дуже справедливо робите; і в такий спосіб може моя наука стати пожиточною. Я також в деякій мірі цїкавий на вислїд, який осягнемо.

2.

В четвер вечером відбув ся у ґрафинї заповіджений вечерок. Доктор Ґаль явив ся точно. Було може яких двайцять осіб зібраних, пань і панів, між тими барон де Дамвіль, вуйко Гортензиї і єї два своякн Віктор де Монфор і віцеґраф поручник драґонів де Бувать.

Бавлено ся знаменито. В сальонї якийсь час грали на фортепянї. Сияюча в повній своїй красї Гортензия мала пречудний голос і заспівала прехороше кілька пісень. Віктор де Монфор і віцеґраф не відступали від неї. Очивидячки молода панна більше сприяла Вікторови, бо до него часто усьміхала ся. Правда він був красший як віцеґраф і лїпше умів приподобати ся, жартувати і балакати всїлякі нїсенїтницї, що так подобає ся молодим дївчатам.

Відтак прийшли инші забави і молодїж бавила ся сьміючись і жартуючи. Але товариство займало ся і поважнїйшими річами. Позаяк був тут славний доктор Ґаль, про котрого всї часописи тільки говорили, зійшла бесїда вкінци на френольоґію, про котру барон де Дамвіль запустив ся з німецким ученим в цїкаву розмову, в котрій поволи взяли живу участь і другі, саме так як стара ґрафиня надїяла ся і бажала.

Очивидно не тревало довго лише при самій френольоґічній розмові, всї домагали ся й досьвідів і просили доктора, аби робив проби, на що він з великою готовостию сейчас згодив ся.

Насампер взяв ся він до добрячого барона де Дамвіль, осмотривши з усїх сторін кінцями пальців єго досить лисий череп. Відтак сказав Ґаль поважно:

— Добродушність, вічливість, хоч часом наклін до напрасного гніву; наклін до вигоди і доброго житя, строга честність і трохи надто дрібничкова любов до порядку — то всьо находжу у вас, пане бароне.

— Таки так, то могло би годити ся — сказав киваючи головою вуйко Гортензиї.

— Я дуже вдоволений вашим осудом і дякую вам, пане доктор!

Відтак прийшли на чергу другі пани і панї і Ґаль говорив їм богато приємного про їх душевні прикмети і черти характеру.

І молодий поручник драґонів дав собі осмотрити голову, а вислїд того звучав: „Відвага і рішучість, вірність і витревалість в любві і нещастю, почутє обовязку, патріотизм, наклін до сумовитих роздумувань“.

— Дуже красно, пане доктор, дякую вам — сказав Анрі де Бувать. — Лише то послїдне, що ви відкрили, не конче годить ся.

— Ей, хто знає — відповів доктор — наклін є, а коли він ще не обудив ся, то скорше чи пізнїйше такі роздумуваня у вас будуть.

— В такім случаю мусїли би бути причини до того.

— І я так гадаю. Причини, які иншим людям, що не мають того наклону, були би не шкідні, доведуть вас до сумовитих роздумувань.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).